

строи здравето си. За това ненавистята на народътъ, противъ косвеннитъ налози въобще и противъ налогътъ на солта въ особености, обяснява се твърдъ удовлетворително.

Послѣ юлскитъ дни на 1789 година, за зиманието на солния налогъ нѣмало какво и да се говори. Въ Августъ, сжщата година, националното събрание обѣщало да унищожи този налогъ, но изразило онѣзи мисль, че необходимо е да се зима до тогава, до като на негово мѣсто се не введе другъ налогъ. Въ отговоръ на това мнѣние, провинцията Анжуа обявила, че противъ събирателитъ на солни налогъ ще искара 60,000 въоръжени чловѣци; и другитъ провинций обнаружили сжщо такива военни наклонности, и налогътъ на солта исчезналъ безъ слѣди. И тѣй, изъ господарственнитъ приходи исчезнали 60 милиона. Сжщо тѣй тутунната регалия и питейния акцизъ отъ 50 милиона, отишли по налогътъ на солта. Налозитъ на пудрата, кожата и желѣзото, всичко 9 милиона, отишли по сжщия пхтъ.

Въ стара Франция, на градскитъ общини събирали, плащания, подъ названиее *octrois*, за внасянето на различни предмѣти; тѣзи плащания, които падали преимущественно, на виното и мѣсото, донасали въ годината 70 милиона, изъ които 46 постъпвали въ господарственното казначейство, а 24 отивали за въ полза на градоветъ и мѣстнитъ болници. Само въ Парижъ *octrois* донасали на господарството въ годината до 13 милиона. Въ течението на 1789 и 1790 год., това плащание още съществувало, за това